

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.253/2024/3.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (eljáró ügyvéd: dr. Kálmán Adrienn) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	régió1 Országos Büntetés-végrehajtási Intézet (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda2 (eljáró ügyvéd: dr. Halász Attila) (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó szolgálati idővel kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.513/2023/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1995. október 1. napjától áll hivatásos szolgálati jogviszonyban az alperessel, mint a büntetés-végrehajtási szervezet hivatásos állományú tagja. A perrel érintett időszakban az alperes székesfehérvári objektumában teljesített szolgálatot nyilvántartási segédelőadói beosztásban.

[2] A felperes a 2018. március 9. és 2019. január 8. napjai közötti időszakban egészségügyi okból keresőképtelen állományba került. Az alperes 2018. április 18-án büntetőfeljelentést tett a felperessel szemben, egyidejűleg – még ugyanazon a napon – a szám1 számon kijavított határozatszám1 számú határozatával (a továbbiakban: felfüggesztő határozat) a felperest szolgálati beosztásából felfüggesztette. A felfüggesztés időtartamát több ízben is meghosszabbította, mígnem azt 2018. november 29-én a határozatszám2 számú határozattal megszüntette. Az elrendelő határozat a felfüggesztés időtartamára a felperes távolléti díját az illetmény 50%-ára csökkentett mértékben állapította meg, amely jogkövetkezmény alkalmazására azonban ténylegesen nem került sor. A felperes a keresőképtelen állományára tekintettel a 2018. március 9. és 2018. április 7. napjai közötti időszakban 100%-os mértékű illetményben, 2018. április 8. napjától az illetményének 90%-ával egyező összegű táppénzben részesült. A felperes a felfüggesztő határozat ellen benyújtott szolgálati panaszát elutasító (határozatszám3 számú) határozattal szemben nem fordult a bírósághoz.

[3] Az alperes a szám2 iktatószámú parancsával meghatározta a felperes fizetési fokozatát, és a szolgálati időpótlék szempontjából figyelembe vehető szolgálati idejének kezdetét 1996. május 13. napjában állapította meg, amelyet a szám3 iktatószámú parancsával akként módosított, hogy a felperes fizetési fokozatát, valamint a szolgálati időpótlék szempontjából figyelembe vehető szolgálati idejének kezdetét 1996. május 14. napjában határozta meg. Az alperes a perrel érintett időszakban e két parancson kívül a felperes javadalmazásával összefüggő számos egyéb – a per érdemét nem érintő – parancsot is hozott.

[4] A Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoka a határozatszám4 számú határozatával a felperesnek – a perben nem releváns parancsok mellett – a szám2 és a szám3 számú parancsok ellen is előterjesztett szolgálati panaszát elutasította.

A felperes keresete és az alperes védirata

[5] A felperes – az 5.K.701.068/2021/14. számú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített, végleges és pontosított – keresetében elsődlegesen a szám3 szpar. iktatószámú parancsnak a szám2 szpar. iktatószámú parancsra is kiterjedő hatályon kívül helyezését, illetve megsemmisítését, másodlagosan (a folytatólagos tárgyaláson előadott új kereseti kérelemként) a – jelen perben vitatott szolgálati panasszal nem érintett – felfüggesztő határozat semmisségének megállapítását kérte. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 147. § (7) bekezdésére, 165. § (1) bekezdésére és – a folytatólagos tárgyaláson előadottak szerint – a 175. § (1) bekezdésére, a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Tbj.) és a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) rendelkezéseire alapította. Állította, hogy a döntéshozó az alperesnél fennálló szolgálati idejét – 225 napot be nem számítva – tévesen módosította, mivel a szolgálati idő megállapításánál az egészségügyi szabadság időtartamát nem vette figyelembe. Érvelése szerint a hivatásos állomány tagja szolgálatképtelenné válása esetén ellátásra a Tbj. és az Ebtv. alapján jogosult. Nem értett egyet az alperes azon álláspontjával, amely szerint a beosztásból való felfüggesztés hatálya alatt eltelt időszak a szolgálati időbe nem számítható be; továbbá kifogásolta, hogy az egészségügyi szabadságának időtartama alatt az alperes a jogviszonyból való felfüggesztése iránt jogsértő módon intézkedett.

[6] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Egyrészt alaki védekezést terjesztett elő, mivel a felfüggesztő határozat tekintetében álláspontja szerint a felperes olyan közigazgatási tevékenység jogszerűségét vitatta, amely ellen előterjesztett szolgálati panaszát elutasító korábbi (határozatszám3 számú) határozat – bírósági jogorvoslati kérelem benyújtásának hiányában – már jogerőre emelkedett, így a jelen perben nem vitatható. Másrészt a Hszt. 281.§ (1) bekezdésére és 156. § (2) bekezdésére alapított érdemi védekezése szerint a szolgálati időpótlékra való jogosultságot a hivatásos szolgálati idő figyelembevételével kell megállapítani, amelynek számításánál a szolgálati beosztásból történő felfüggesztés időtartamát nem lehet figyelembe venni.

Az előzményi eljárás és a felek megismételt eljárásban tett nyilatkozatai

[7] Az elsőfokú bíróság az 5.K.701.068/2021/14. számú ítéletével az alperes szám3 szpar. számú parancsát a szám2 szpar. számú parancsra is kiterjedően megsemmisítette. Az alperes fellebbezése folytán eljáró ítéltábla az 1.Kf.700.117/2022/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. Meghagyta számára, hogy tisztázza a per kereteit, így azt, hogy a másodlagos kereseti kérelem tárgyában nem merült-e fel pergátló akadály, majd ezt követően a keresettel támadott közigazgatási cselekmények vizsgálatát a kereseti kérelemhez kötötten, a keresetben megjelölt jogsértés korlátai között kell elvégeznie.

[8] A felperes a megismételt eljárás során a keresetét pontosítva úgy nyilatkozott, hogy a perben a határozatszám4 számú határozatnak az alperes szám3 és szám2 számú

parancsaira is kiterjedő megsemmisítését kéri. Nyilatkozott arról is, hogy a felfüggesztő határozatot nem kívánja a per tárgyává tenni, és nem terjeszt elő megállapítás iránti keresetet.

[9] Az alperes – fenntartva az érdemi védekezésében korábban már részletesen kifejtett jogi álláspontját – kiemelte, hogy a felperes a szolgálatból való felfüggesztésének időtartama alatt a Hszt. 147. § (7) bekezdése alapján kapott a Hszt. 165. §-a szerinti 50 %-os távolléti díj helyett a társadalombiztosítási szabályoknak megfelelő ellátást, ez azonban nem szüntette meg a felfüggesztése hatályát, így ezen időtartam a Hszt. 156. § (2) bekezdése és 281. § (1) bekezdése alapján a szolgálati időpótlék, illetve a szolgálati idő számítása során továbbra sem volt figyelembe vehető.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az alperes jogszerűen járt el, amikor a felperes szolgálati idejének módosításáról szóló parancsaiban, illetve a szolgálati panaszt elbíráló határozatában a szolgálati idő számításánál a Hszt. 281. § (1) bekezdése alapján figyelmen kívül hagyta a felperes szolgálati beosztásból történő felfüggesztésének időtartamát, azaz ezen időszakot nem számította be a felperes szolgálati idejébe. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben a Hszt. 281. § (2) bekezdésében foglalt kivételszabály alkalmazásának nem volt helye, figyelemmel arra, hogy a felperes fegyelmi felelőssége jogerősen megállapítást nyert. Rámutatott továbbá arra, hogy a szolgálati idő számítására, és az azzal kapcsolatos, az állományparancsban rögzítendő intézkedések körére nézve az eljárási szabályokat a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet határozza meg, ugyanakkor a szolgálati beosztásból való felfüggesztés esetén a szolgálati idő számításának szabályait a Hszt. 281. § (1) bekezdése rögzíti, következésképpen az alperesnek e rendelkezések alapján kellett meghoznia döntését.

[11] Mindezekből kiindulva a fenti számítás során az alperesnek a kifejtetteknek megfelelően figyelmen kívül kellett hagynia a felperes szolgálati beosztásból történő felfüggesztésének időtartamát, amit nem befolyásolt az, hogy ezen időtartam alatt a felperes egészségügyi szabadságon volt, mivel az egészségügyi szabadság és a szolgálatból való felfüggesztés a szolgálatból való távollétnek két, egymástól eltérő célú jogcímét jelentik. Míg az előbbi célja a hivatásos állományú tag gyógyulásához szükséges feltételek biztosítása révén a szolgálatképességének helyreállítása, addig az utóbbi – a Hszt. 199. § (1) bekezdése alapján – a fegyelmi eljárás alá vont személy szolgálati helytől való ideiglenes távoltartása. A Hszt. 200.§-a határozza meg a szolgálati beosztásból történő felfüggesztés hatálya alatt álló személy kötelezettségeit, amelyek az egészségügyi szabadságon lévők nem terhelik.

[12] Rögzítette, hogy a szolgálati időpótlékot a szolgálati idő határozza meg; ennek számítása során az alperes helyesen alkalmazta a Hszt. 156. § (2) bekezdésében foglalt szabályt, amely kizárja a szolgálatból történő felfüggesztésnek a szolgálatban eltöltött időbe való beszámítását. Ezt a perbeli esetben a felperes szolgálati beosztásából történt felfüggesztésének tényére tekintettel alkalmazni kellett, akárcsak az arra kötelezően alkalmazni rendelt Hszt. 281. § (1) bekezdését. A Kúria Mfv.II.10.452/2018. számú ügyben hozott döntésére hivatkozással leszögezte, hogy az alperes jogszerűen állapította meg a felperes szolgálati időpótlék szempontjából figyelembe vehető szolgálati idejének kezdő

időpontját a szolgálati idő kezdő időpontja – felfüggesztés időtartamával történő – módosítása révén. A fenti jogkövetkezmény alól sem a felperes által hivatkozott egészségügyi szabadság, sem az illetmény visszatartásának elmaradása nem jelent kimentési okot.

[13] Hangsúlyozta, hogy a pernek nem volt tárgya a felfüggesztő határozat jogszerűsége, így nem volt vizsgálható a felperes azon kereseti indoka, amely szerint az egészségügyi szabadságon tartózkodása kizárta a kérdéses határozat hatályosulását.

A fellebbezés

[14] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetben foglaltaknak megfelelő megváltoztatását kérte.

[15] Hangsúlyozta, hogy a szolgálati beosztásból való felfüggesztésének a 2018. április 18. napjától 2018. november 29. napjáig tartó teljes időtartama alatt a szolgálatból való távollétének jogcíme – a Hszt. 147. § (1) bekezdése alapján – az egészségügyi szabadság volt, amelyre tekintettel rá nem voltak alkalmazhatók a Hszt. 165. § (1) bekezdés a) pontjában, valamint a 147. § (7) bekezdésében foglalt, a szolgálati beosztásból történő felfüggesztés esetére irányadó szabályok. Ennek megfelelően – a felfüggesztő határozat ellenére – nem történt meg a távolléti díja 50%-os visszatartása sem, hanem az egészségügyi szabadsága teljes idejére a Hszt. 147. § (4) bekezdése alapján történt az ellátása folyósítása. Mindezen – megítélése szerint – nem változtat az, hogy az egészségügyi szabadságának tartama alatt az alperes a szolgálati beosztásból felfüggesztő határozatot hozott, mert az a távolléte említett jogcíme tekintettel nem hatályosulhatott. Ez csak akkor következhetett volna be, ha az egészségügyi szabadsága a 2018. április 18. napjától 2018. november 29. napjáig tartó időszak alatt bármikor megszakadt volna, és a megszakadás folytán a felfüggesztés hatálya alá került volna, ami után valóban a Hszt. 147.§ (7) bekezdése szerint kellett volna folyósítani a részére az ellátást. A kérdéses rendelkezés tehát álláspontja szerint kizárólag akkor alkalmazható, ha a hivatásos állomány szolgálati beosztásból felfüggesztett tagja a felfüggesztés időtartama alatt válik szolgálatképtelenné.

[16] A Hszt. 199. § (1) és (4) bekezdéseire hivatkozással kifejtette, hogy amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásból történő felfüggesztés elrendelését megelőző időszakban már egészségügyi szabadságon van, úgy az alperesnek – a felfüggesztés céljára is figyelemmel – nincs jogszerű indoka arra, hogy a szolgálati beosztásból történő felfüggesztésről rendelkezzen, hiszen az eljárás alá vont személy az egészségügyi szabadság időtartama alatt amúgy is távol van a szolgálati helyétől, a szolgálati feladatait nem láthatja el, és nem jogosult munkát végezni.

[17] Hivatkozott a Hszt. 8. § (1)-(2) bekezdéseiben, valamint 9. § (2) bekezdésében foglalt, a joggal való visszaélés tilalmára, a jogok rendeltetésszerű gyakorlására, valamint a jóhiszeműség és tisztesség követelményére vonatkozó általános magatartási szabályokra. Mindezek kapcsán állította, nincs jogszabályi akadálya annak, hogy az azzal szembeni keresetindítás elmulasztása ellenére is hivatkozzon a felfüggesztő határozat semmisségére a jelen perben, mivel annak a jelen per tárgyát képező, a szolgálati időt módosító parancsok meghozataláig nem volt tényleges joghatása, következésképpen nem is okozott jogsérelmet a számára, mely helyzet a szolgálati időt érintő parancsok meghozatalával megváltozott.

[18] Érvelése szerint maga az alperes sem tekintette hatályosnak a határozatát, ellenkező esetben alkalmazta volna a Hszt. 165. § (1) bekezdésében az illetménye csökkentett összegben történő folyósításra vonatkozó előírást. Nem lehetséges az, hogy adott

közigazgatási cselekményhez bizonyos vonatkozásban fűződik joghatás, más vonatkozásban pedig nem.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[20] A fellebbezés nem alapos.

[21] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett.

[22] Az ítéltábla elsőként rögzíti, hogy a törvényszék helyes megállapítása szerint nem képezhette a jelen peres eljárás tárgyát a felfüggesztő határozat jogszerűségének vizsgálata. Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy a felperes jogi érvelésének hangsúlyos elemét képezte a felfüggesztő határozat semmisségével, illetve hatályosulásának hiányával kapcsolatos okfejtés, mivel ezen érveire alapítottnan vitatta a perrel érintett szám3. szpar., illetve szám2 szpar. számú parancsok, valamint a határozatszám4 számú határozat jogszerűségét, a másodfokú bíróságnak – a fellebbezés keretei között eljárva – ezen érvekről is állást kellett foglalnia.

[23] A felperes egyrészt azt állította, hogy bár a határozat formailag érvényesen létrejött, de az – az egészségügyi szabadságra tekintettel – ténylegesen nem lépett hatályba, másfelől azt is állította, hogy a kérdéses határozat semmis, azaz jogilag létre sem jött. Az alperes a felfüggesztésről a Hszt. 199. § (1) bekezdése alapján döntött, amely rendelkezés kimondja, hogy „[h]a a fegyelemsértés súlya vagy jellege miatt az eljárás alá vont személynek a szolgálati helytől való ideiglenes távoltartása szükséges, az eljárás befejezéséig, de legfeljebb két hónapra a szolgálati beosztásából felfüggeszthető”. Ennek kapcsán a jelen per keretei között egyrészt az állapítható meg, hogy a kérdéses időpontban a felperessel szemben ténylegesen folyamatban volt fegyelmi eljárás, másrészt az, hogy az alperes a határozatában az intézkedés indokaként – a törvényi tényállásnak megfelelően – arra hivatkozott, hogy a felperes fegyelmi eljárásra okot adó cselekménye a szolgálati helytől való ideiglenes távoltartását tette szükségessé.

[24] Az ítéltábla leszögezi, hogy a Hszt. 8. § (1) bekezdése szerint a szolgálati viszonytal kapcsolatos jognyilatkozat akkor minősül semmisnek, ha az a szolgálati viszonyra

vonatkozó szabályba vagy jogszabályba ütközik. A felperes bár a fentiek szerint hivatkozott a felfüggesztő határozat semmisségére, azonban nem tudott megjelölni olyan jogszabályi rendelkezést, amelybe a kérdéses határozat ütközne. E körben kizárólag a Hszt. 8. § (1)-(2) bekezdéseire és 9. § (2) bekezdésére hivatkozott, amely rendelkezésekkel kapcsolatban azonban kiemelendő, hogy azok – noha a Hszt. alapvető rendelkezéseiként meghatározzák a jognyilatkozatok semmisségének eseteit, a joggal való visszaélés tilalmát, a jogok rendeltetesszerű gyakorlásának követelményét, valamint a jóhiszeműség és a tisztesség elvét – önmagukban, konkrét megsértett más egyedi szabály hiányában nem tesznek jogellenessé, ily módon semmissé valamely munkáltatói jognyilatkozatot (intézkedést). Mindebből következően, bár a felperesnek valóban joga volt a fenti döntés semmisségére hivatkozni, azonban annak e jogi hibáját nem tudta bizonyítani.

[25] A felperes emellett azt is állította, hogy bár a határozat érvényesen létrejött, de az nem lépett hatályba, ami álláspontja szerint abból következik, hogy a beosztásából való felfüggesztése időpontjában már egészségügyi szabadságon volt, így valójában – az előbbi jogcímet megelőzve – ez volt a szolgálati helyétől való távollétének tényleges és valós jogcíme. Az ítéltábla álláspontja szerint a felperes érvelése téves, amellyel kapcsolatban arra mutat rá, hogy a Hszt. a távollét szóban forgó két jogcímét nem egymással konkuráló, illetve egymást kizáró jogcímként szabályozza. E körben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a hivatkozott jogcímek valójában egymástól független önálló jogintézményt takarnak, amelyek – mind a céljukat, mind pedig a jogkövetkezményüket tekintve – egymástól eltérő életviszonyt szabályoznak, s így saját szabályozási körrel rendelkeznek. Amíg ugyanis a szolgálati beosztásból való felfüggesztés célja az, hogy a fegyelmi vagy büntetőeljárás alá vont a hivatásos állományú tagot – a fegyelemsértés súlya vagy jellege miatti okból – a szolgálati helytől ideiglenes távol tartsa [Hszt. 199. § (1) bekezdés], addig az egészségügyi szabadságé az, hogy a hivatásos állományú tag gyógyulásához, a szolgálatképessége helyreállításához szükséges szabadidőt biztosítsa. Ennek megfelelően a távollét e két jogcíméhez egymástól eltérő, de együttesen érvényesülő jogkövetkezmények fűződnek.

[26] Ilyen jogkövetkezményként a Hszt. 200. §-a azt mondja ki, hogy „[a]ki szolgálati beosztásból történő felfüggesztés hatálya alatt áll, a szolgálati beosztásból történő felfüggesztés napjától nem gyakorolhatja hatósági jogkörét, szolgálati előjárói jogait, köteles beszolgáltatni szolgálati okmányait és fegyverét, szolgálati helyére csak az állományilletékes parancsnok előzetes engedélyével léphet be. A szolgálati beosztásból történő felfüggesztés időtartamára a hivatásos állomány tagja szabadságra nem jogosult. Egyéb tekintetben megilletik az e törvényben biztosított jogok, és terhelik az e törvényben meghatározott kötelezettségek”. Mindezzel szemben az egészségügyi szabadságon lévő hivatásos állományú tagra az említett körbe tartozó korlátozások nem vonatkoznak. A két jogintézmény eltérő céljából és jellegéből tehát az következik, hogy nincs akadálya azok együttes alkalmazásának, ebből következően pedig a felfüggesztés elrendelésének és a felfüggesztő határozat hatályosulásának nem akadálya a hivatásos állományú tag egészségügyi szabadsága. Vagyis a felperes a 2018. április 18-tól 2018. november 29-ig tartó időszak alatt egyszerre állt szolgálati beosztásából való felfüggesztés hatálya alatt, és volt távol a munkahelyétől egészségügyi szabadság jogcímén. Ehhez mérten alaptalan a felperes arra való hivatkozása, hogy a felfüggesztő határozat csak az egészségügyi szabadságának megszakadása esetén hatályosulhatott volna.

[27] A felperes a fellebbezésében a Hszt. 199. § (1) és (4) bekezdéseit hívta fel annak alátámasztása céljából, hogy a kérdéses időszakban a távollétének a jogcíme végig – a szolgálati beosztásából történt felfüggesztése ellenére – az egészségügyi szabadság volt. Érvelése szerint az alperesnek nem volt jogszerű indoka a szolgálati beosztásából való felfüggesztésére az alapján, hogy már ezen intézkedés előtt egészségügyi szabadságon volt, hiszen az egészségügyi szabadságának időtartama alatt – a jogszabály erejénél fogva – amúgy is távol volt a szolgálati helyétől, szolgálati feladatait nem láthatta el, munkát végezni nem volt jogosult, mindezzel pedig teljesült a Hszt. 199. § (1) bekezdésében meghatározott, a felfüggesztéshez kötődő jogalkotói cél; a szolgálati helytől való távoltartása. Az ítéltábla ezzel összefüggésben arra mutat rá, hogy mind jogilag, mind ténybelileg különbség van aközött, hogy a felperes a szolgálati helytől az egészségügyi szabadsága miatt van távol, vagy pedig a vele szemben a munkáltató által elrendelt szolgálati beosztásból történő felfüggesztés, mint kényszerintézkedés miatt. Ennek kapcsán utal az előző bekezdésben a Hszt. 200. §-ában kifejtettekre, amely rendelkezés értelmében a szolgálati beosztásból való felfüggesztés miatti távollét nem egyszerűen nem minősül igazolatlan távollétnek, mint az egészségügyi szabadságnál, hanem e rendelkezés ezen túlmenően előírja minden olyan intézkedés megtételét, amely kizárja, hogy a felfüggesztés hatálya alatt álló hivatásos állományú tag a szolgálati helyén megjelenjen, és ott bármilyen, a szolgálati viszonyából fakadó tevékenységet végezzen (hatósági jogkör gyakorlására vonatkozó jogosultság visszavonása, szolgálati okmány és fegyver beszolgáltatása).

[28] Ezzel szemben az egészségügyi szabadság esetében – amennyiben a felfüggesztésre nem került sor – ilyen, a munkavégzést, illetve a szolgálati jogviszonyból eredő jogok gyakorlását kizáró korlátozások nem érvényesülnek, azaz az egészségügyi szabadságon lévő hivatásos állományú tag részéről – az érintett személy egészségi állapotától, a betegsége jellegétől függően – nincs jogszabályi és ténybeli akadály, hogy a szolgálati helyre bemenjen, és ott – az egészségügyi szabadsága ellenére – a szolgálati viszonyából fakadó, hivatalos jellegű tevékenységet végezzen. Vagyis ebből az a következtetés vonható le, hogy önmagában az egészségügyi szabadság elrendelésével nem valósul meg a szolgálati beosztásból történő felfüggesztésnek a Hszt. 199. § (1) bekezdésében meghatározott célja. Összességében a kifejtettek szintén arra mutatnak, hogy a két jogintézmény együttesen, egymás mellett is alkalmazható, és ilyen, párhuzamos alkalmazás esetén nem lehet eltekinteni az azokra, azaz mind az egészségügyi szabadságra, mind pedig a felfüggesztésre vonatkozó eltérő jogkövetkezmények külön-külön történő alkalmazásától, így adott esetben a hivatásos állományú tag hatósági jogkörének felfüggesztésétől, de ugyanígy a szolgálati idő számítására vonatkozó, a felfüggesztéshez kötődő speciális szabályok alkalmazásától sem.

[29] Megalapozatlan a felperes azon hivatkozása is, miszerint a felfüggesztő határozat hatálybalépésének elmaradását bizonyítja, hogy az alperes a szolgálati beosztásból történt felfüggesztése alatt a Hszt. 147. § (4) bekezdése alapján folyósította az ellátását, és a távolléti díja 50%-os mértékű – a Hszt. 165. § (1) bekezdés a) pontja alapján történő – visszatartását nem alkalmazta. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy a felperes részére az ellátás folyósítása nem a Hszt. 147. § (4) bekezdése, hanem valójában a (7) bekezdése alapján történt, s ez volt az oka annak is, hogy az alperes ebben az időszakban a Hszt. említett rendelkezése alapján nem tartotta vissza a távolléti díj jelzett összegű részét. A hivatkozott

rendelkezés azt mondja ki, hogy „[a] hivatásos állomány azon tagja, akinek a szolgálati beosztásából történő felfüggesztésének időtartamára az illetményének a 165. § szerinti visszatartását elrendelték, az (1) bekezdés szerinti szolgálatképtelenné válása esetén a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultokról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény, valamint a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény alapján jogosult ellátásra”.

[30] A felhívott rendelkezés arra az esetre vonatkozik, ha a hivatásos állományú tag szolgálati beosztásból történt felfüggesztésére és az egészségügyi szabadságra vételére egyidejűleg kerül sor, amint az a jelen ügyben is történt. A rendelkezés célja, hogy ilyen esetben a hivatásos állományú tag ne a szolgálati beosztásból történő felfüggesztés esetére előírt, csökkentett mértékű javadalmazásban (50%-os távolléti díjban) részesüljön, hanem a kedvezőbb – főszabály szerinti – társadalombiztosítási ellátásban, amelynek révén elkerülhető, hogy a jövedelmének csökkenése esetlegesen a gyógyulását, s így a szolgálatképessége helyreállítását veszélyeztesse. Erre lehet következtetni az Alaptörvény 28. cikkében rögzített értelmezési szabályból, amelynél a jogszabályok céljára, a jogalkotó szándékára, a józan észre, a közjóra és az erkölcs követelményeire kell figyelemmel lenni. Ebből kiindulva a kérdéses rendelkezést – helyes értelmezése szerint – attól függetlenül alkalmazni kell, hogy az egészségügyi szabadságra vétel a szolgálati beosztásból való felfüggesztés elrendelése előtt vagy azt követően történt.

[31] A fentiekkel ellentétes értelmezés ugyanis ahhoz az eredményhez vezetne, hogy az egyébként hasonló (összehasonlítható) helyzetben lévő hivatásos állományúak attól függően, hogy a szolgálati beosztásból való felfüggesztésükre mely időpontban – az egészségügyi szabadságra vételt előtt, vagy azt követően kerül sor – eltérő szabályozás alá kerülnének. Így azokra, akik a felfüggesztést követően válnak szolgálatképtelenné és kerülnek egészségügyi szabadságra, kedvezőbb szabályozás vonatkozna [Hszt. 147. § (7) bekezdés], mint azokra, akik esetében a felfüggesztés már az egészségügyi szabadságuk alatt következik be [Hszt. 165. § (1) bekezdés a) pont]; nevezetesen az előbbieket a távolléti díjuk 90%-a, illetve 100%-a, míg az utóbbiakat csak a távolléti díjuk 50%-a illetné meg anélkül, hogy e különbségtételre bármilyen ésszerű vagy jogilag egyébként elfogadható indok lenne. Az ítéltábla rámutat, hogy a Hszt. 147. § (4) bekezdése szerinti javadalmazás azon esetekben alkalmazandó, amikor a hivatásos állomány tagja kizárólag egészségügyi szabadságon van, és nem áll fenn a szolgálati beosztásból történő felfüggesztés esete. Ezzel ellentétes értelmezés nem olvasható ki a jogszabály szövegéből. Mindezt figyelembe véve összegzőként rögzíthető, hogy a felperes a javadalmazását 2018. március 9-től 2018. április 17-ig, majd 2018. november 30-tól 2019. január 8-ig a Hszt. 147. § (4) bekezdése, a közbenső – azaz a felfüggesztés tartamára eső – időszakokra pedig a Hszt. 147.§ (7) bekezdése alapján kapta.

[32] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálásának eredményeként azt állapította meg, hogy a felfüggesztő határozat a felperes állításával ellentétben a perrel érintett időszakban érvényes és hatályos volt, amelyből pedig az következik, hogy alkalmazni kellett rá a beosztásból történt felfüggesztés jogkövetkezményeit, függetlenül attól, hogy a felfüggesztés hatálya alatt a felperes egészségügyi szabadságon volt. Ilyen jogkövetkezmények a Hszt. 156. § (2) bekezdésében és 281. § (1) bekezdésében lévő szabályok, amelyek kógens módon írják elő, hogy a szolgálatból történő felfüggesztés időtartama nem minősül szolgálatban eltöltött

időnek. Ez alapján – az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint – jogszerűen járt el az alperes, amikor a szám3. szpar., illetve a szám2 szpar. számú parancsaival a felperes szolgálati időpótlék megállapítása során figyelembe vehető szolgálati idejét a szolgálati beosztásából történt felfüggesztésének időtartamával csökkentette, illetve jogszerűen történt az e parancsok elleni szolgálati panasz határozatszám4 számú határozattal való elutasítása is.

[33] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[34] Az alperesnek a másodfokú eljárásban – fellebbezési ellenkérelem előterjesztésének hiányában – perköltsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkeznie nem kellett.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott összegű (48.000 forint) fellebbezési illeték a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[36] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025 február 4.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró